

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 31 maart 2010 een kader gegeven voor de beoordeling van bestaande intensieve veehouderijen in of nabij Natura 2000-gebieden op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 (Nbwet). Het gaat om toepassing van art. 19d, derde lid, Nbwet. Die zondert sinds 19 februari 2009 bestaand gebruik uit van de Nbwet-vergunningplicht tot het beheerplan onherroepelijk is. De RvS beoordeelt in de uitspraak of dat in dit geval al dan niet in strijd is met art. 6 leden 2 t/m 4 van de Habitatrichtlijn (Hrl).

De Raad van State oordeelt dat de oprichting van een intensieve veehouderij en de wijziging of uitbreiding van een bestaande intensieve veehouderij projecten zijn in de zin van art. 6 leden 3 en 4 Hrl. Vervolgens bepaalt de Raad dat art. 6 leden 3 en 4 Hrl niet gelden indien voor een bepaald tijdstip toestemming voor een project is verleend op grond van de Wet milieubeheer of de Hinderwet. In die gevallen is dus geen passende beoordeling nodig en is het uitzonderen van de vergunningplicht niet in strijd met art. 6 leden 3 en 4 Hrl. Het toetsingskader hiervoor is als volgt.

a. Indien voor een project voor 10 juni 1994 (deadline omzetting Hrl) toestemming is verleend geldt de in art. 6 leden 3 en 4 vervatte procedure niet.

b. Evenmin gelden die bepalingen indien voor het project toestemming is verleend voor de datum van vaststelling (door de EC) van de lijst van gebieden van communautair belang.

c. *Uitzondering* indien het gebied is aangewezen als speciale beschermingszone in de zin van de Vogelrichtlijn (Vrl):

c.1 Bij aanwijzing voor 10 juni 1994 gelden de bepalingen van art. 6 leden 2, 3 en 4 Hrl vanaf 10 juni 1994.

c.2 Bij aanwijzing daarna gelden die bepalingen vanaf het van kracht worden van de aanwijzing. Dus als vóór die data toestemming is verleend, geldt de in art. 6 leden 3 en 4 vervatte procedure niet. Onder toestemming moet worden verstaan vergunning dan wel de melding krachtens de Wet milieubeheer of de daaraan voorafgaande Hinderwet.

Volgens de Raad is de uitzondering van de vergunningplicht evenmin in strijd met art. 6 lid 2 Hrl. De Raad concludeert dat voor de veehouderij in deze zaak geen vergunningplicht geldt.

Tot slot geeft de Raad nog een overweging ten overvloede (d.i. een overweging die voor de beslissing niet van belang is). De vergunningaanvraag voor een wijziging of uitbreiding van een bestaande intensieve veehouderij waarvoor nog niet eerder een Nbwet-vergunning is verleend zal ook zien op de exploitatie van het gehele bedrijf na uitbreiding of wijziging. Het bevoegd gezag zal die vergunningaanvraag, indien die niet ziet op bestaand gebruik als bedoeld in art. 19d, derde lid, Nbw, moeten beoordelen o.g.v. de artikelen 19^e, 19f, 19g en 19h Nbwet. Significante gevolgen van de exploitatie kunnen, voor zover het gaat om ammoniakdepositie, worden uitgesloten als de wijziging of uitbreiding van de veehouderij niet leidt tot een verhoging van de ammoniakdepositie ten opzichte van de vergunde situatie voordat het gebied op de lijst van gebieden van communautair belang werd geplaatst dan wel voordat een aanwijzing als speciale beschermingszone in de zin van de Vrl van kracht werd. Die vergunde situatie kan worden ontleend aan hetgeen is vergund krachtens de Wet milieubeheer of de Hinderwet. In deze gevallen verplicht artikel 19f van de Nbw 1998 niet tot het maken van een passende beoordeling. Het bevoegd gezag kan echter wel het beleid voeren dat een vergunning slechts wordt verleend indien maatregelen worden getroffen om een verdere reductie van de ammoniakdepositie te bewerkstelligen. Dit geldt indien de Nbwet van toepassing is zoals die luidt tot inwerkingtreding van de Crisis- en Herstelwet per 31 maart 2010.